

Muhterem Talaslılar,

100 kadar birikmiş e-mailin içinden ancak çıkabildim. İsin dini/siyasi yorumunu sizlere bırakarak 22 sene iclerinde yaşadığım (herhalde bunun 15-18 senesine aklım ererek) bu insanları bende kendi gözümle sizlere anlatmak istedim.

Mr. Nilson'ı tanımadım. Hafızam beni yanıltmıyorsa 50'li yıllarda bir ziyarete gelmişti, bu fedakar insanı geride olsa görmüşüm. Fakat kendisiyle uzun seneler mektebin iase/nakliye ihtiyacı için çalışan babamdan devamlı MISDIR NESSON diye hitab ettiği, galiba mektebin tarihinde en çok mesakket çekmiş olan bu insanın iyiliklerini kendi ağzından dinlemiştim. Dr. & Mrs. Nute'lar ise çok yakından tanıma şansım olan iki melek insandı. Senelerce her sabah evlerine süt taşıdım. 5-8 yaşlarında olan bir sütçü çocuğa onların gösterdiği sefkat ve sevgi bugün olmuş gözlerimin onindedir. Günaydın, teşekkür, hatıra sorma, beni bir büyük adam gibi karşılamaları anlatmayla olmaz, bizzat yaşanmalı. Yanlarında çalışan teyzemin kızı her sabah erkenden cookie hazırlardı, tabii o çekindiği için Mrs. Nute bosalan süt asırmasının içersine eliyle kordu.

Bu cookie'lerin o kadar değişik bir tadı olmasında 50 sene sonra Toronto'da yaşadık, pekmeze pisirtirmiş Mrs. Nute, katiyen seker koymazmış. Pazar günleri gelebilen Ermeni ailerinde katilimiyle bugün sizlerin Talas Evi ismini verdiğiniz 2inci kattaki bir odada DUA için toplanan misyonerlere bizlerde katıldık. Birkaç ilahi İngilizce söylenir, sonra bizlerinde anlaması için bütün ayın Mrs. Nute tarafından Türkçe yapılırdı. Bu melek kadının ağzından insanlık, sevgi, saygı dostluk, arkadaşlık dışında başka bir söz çıkmazdı. Türkçe basılmış olan İncil'den ayetler okunmasında ekseriyetle beni görevlendirirdi. Dr. Nute'a gelince, Dr. Luktan ziyade peygamber görevi üstlenmiş bir insandı. Gece, gündüz yaz, kış, yağmur, kar demeden at üzerinde yetisebildiği hastalara koyun uzaklığı yakınlığı mesele olmadan yetismeye uğraşan insan üstü gayret sarfeden bir kimseydi. Bir kar fırtınası esnasında atının urkmesiyle düşüp bacasını kırması sonucu topal kalması dahi hızından hiçbirsey kaybettirememişti. Sunuda belirteyimki, 1952'de beni Kayseri devlet hastanesinde bademcik ameliyatı yaptıran Talas'a donusumuzda büyük bir kanama geçirmem dolayısıyla arabasının içi kan gölüne dönen ve beni geri hastaneye yetistirip, boğazıma dikis attırıp hayatımı kurtarmış olanda bizzat bu BÜYÜK doktordu. İlk fotoğraf makinamda Kaliforniyadan bana Talas'a göndermişlerdi.

Isabel Hemingway yani biz Talaslıların İZİ Hanımı. Kendi görevi hastanede hemsirelik. Fakat bu yuzu sefkat dolu kadının esas görevi zannedersinizki biz yukarı mahallenin çocuklarına ablalık idi. Haftanın belirli günleri bizleri evine toplar, onumuze boyamamız için resimler kor, crayon'ları renk renk dizer, boyadan sonrada hikaye kitapları okuturdu. Düşününkü o devirde bizlerin ilk mektepte doğru duruş bir kursun kalemimiz yoktu. Masaya oturmayıda hepimiz onun evinde öğrenmistik.

Scott'ları anlatmama gerek yok çünkü bir çoğunuz onları zaten tanıdınız. Mr. & Mrs. Scott'larada saygı ve sevgim büyüktür, bilhassa Mr. Scott'ın tesvikiyle mektebe girmem/alinmam benim istikbalimi hazırlamış oldu. Mrs. Scott ise her zaman yuzündeki gülümsemeye Mrs. Nute'in yerini doldurmayı basarmıştı. Diğer bütün hocalarında burada sevgiyle anarken sizlere anlatmam gereksiz, fakat Winkler'lardan bahsetmeden geçemem. Dr. Winkler, Dr. Nute kadar olmasada elinden geleni yapmıştı. Onun bir avantajı atla değilde jipiyle gitmesiydi

koylere.Gece yarisi civar koylere hastaya gidislerine sahitligim vardir.Sakin yanlis anlamayin koye gidipte acaip paralar falan almak gibi bir dusunceniz olmasin.Verirlerse ne ala yoksa dualariniz yeter deyip donerlerdi.Doktorlugunun yaninda birde work camp'lere el atti.Bizleri ve yabanci talabeleri toparladi bir ay goturdu Salir'a ilkokul binasinin yapilmasina on ayak oldu.Sonralari devam eden bu duzenle Zile'de agaclandirma,Pinarbasinda mektep binasi,Mr.Jealous'in katkilarıyla Germir'de okulun catisinin yenilenmesi.Mrs.Winkler'a gelince,aklima hemen BOOKMOBILE gelir.Bu yardimsever insan bizlerde yardimsever olmayi ogretmisti.Giitigimiz koylerdeki cocuklar bana hep kendimi hatirlatirdi.Bir kitap verdigimiz veya bos bir sayfa kepekli kagitla,bir kursun kalem verdigimizde gozleri gulerdi.Ayni duzenden gelmem dolayisiyle belki diger arkadaslar onlarin mutlulugunu benim kadar goremiyorlardi.Sonra mekteplere toparlayabildigimiz kadariyle benim anam bacim kiyafetli kadnlara gosterdigimiz egitici filimler.Kepez'de gosterdigimiz dogum mevzulu filmde diger arkadaslari disari cikarmistik,fakat ben mecburen makinanin basinda kalmistim.Koy ebelerinin guvenirsizliginin anlatildigi filmdeki aci olaylar kadnlari hungur hungur aglatirken ben ve Mrs Winkler'da goz yaslarimizi tutamamistik.

Yillarca bukadar hasir nesir oldugum insanlardan bir tanesi olsun beni kenara cekipte sen bizim dine gir/don bilmemne gibisinden bir laf etmediler.Diger arkadaslarimada soylendigini duymadim,birakinki Musluman arkadaslarima.Hatta ve hatta memleketten ayrilmaya karar verdigimde(Istanbulda)Dr.Winkler bana ve karima bir saat nasihat cektiki,gitme buralardan yanlis yapiyorsun diye.30 sene oluyor yanlismi yaptim dogrumu,onada halen karar veremedim.Bu insanlardan kaybettiklerimize rahmet yasayanlarada Allah selamet versin demekten baska benim elimden birsey gelmez.

Saglikla kalin
Sogman Sakarya